

تاریخچه حجاب در اسلام

چکیده

حجاب به معنای پوشاندن بدن زن در برابر نامحرم از احکام ضروری دین اسلام است. در ادیان الهی دیگر از جمله آئین زرتشت، یهود و مسیحیت نیز این حکم با تفاوت‌هایی وجود دارد. در سرزمینی که اسلام در آن ظهور کرد زنان با صورتی گشاده و گریبانی چاک در معابر آمد و شد می کردند. برخی نویسندگان چنین اظهار نظر کرده اند که پوشش اسلامی نتیجه تعامل فرهنگی بین اعراب و ایرانیان و رومیان است و در نتیجه، اسلام نسبت به چگونگی حضور زن در برابر نامحرم قانونی خاص ندارد و آن چه امروز به صورت دستوری شرعی در آمده، مستندی شرعی ندارد. این مقاله به تحقیق درباره صحت و سقم این نظر می پردازد.

مقدمه

صرف نظر از مباحثی چون ادله حجاب، محدوده حجاب اسلامی، فلسفه آن و مباحث دیگر، یکی از مباحث لازم در این باره، بررسی پیشینه این حکم است؛ به این معنا که آیا اسلام خود قانون و دستور خاصی برای پوشش زنان در برابر مردان نامحرم ارائه داده است یا نه، رسم موجود بین بانوان مسلمان ریشه ای دیرینه دارد؟ ضرورت طرح این بحث از آن جا ناشی می شود که برخی مدعی شده اند: «ارتباط عرب با ایران از موجبات رواج حجاب در قلمرو اسلام شد»^۲ و معتقدند که «حجاب رایج میان مسلمانان عادت است که از ایرانیان، پس از مسلمان شدنشان به سایر مسلمانان سرایت کرد». برخی

دیگر نیز گفته اند: «حجاب از ملل غیر مسلمان روم و ایران به جهان اسلام وارد شده است.» ۳ این مقاله

در صدد کشف اثبات این مسئله است.

مفهوم شناسی

قبل از ورود به بحث لازم است معنای واژه حجاب و مقصود از حجاب بیان شود.

مفهوم لغوی حجاب

به گفته اهل لغت این واژه به صورت متعدی و به معنای در پرده قرار دادن به کار می رود. ابن درید

می گوید: «حجبت الشیء.. اذا سترته، و الحجاب: السُّتر...، احتجبت الشمس فی السحاب اذا تستترت

فیه. ۴ حجاب، پوششی است که روی شیء را فرا می گیرد و حجاب یعنی پرده...، زمانی که خورشید

در ابر فرو می رود عرب می گوید: احتجبت الشمس فی السحاب». فیومی این واژه را چنین توضیح

می دهد:

حجب فعلی متعدی است و به معنای مانع شدن به کار می رود. به پرده، حجاب می گویند، زیرا مانع از

دیدن است، و به دربان، حاجب گفته می شود، زیرا وی مانع از ورود افراد است. این واژه در اصل بر

موانع جسمانی اطلاق می گردد، ولی برخی مواقع به موانع معنوی نیز حجاب گفته می شود. ۵

از گفتار اهل لغت می توان نتیجه گرفت که در زبان عرب، حجاب به پوششی گفته می شود که مانع

از دیدن شیئی پوشانده شده می شود. شهید مطهری نتیجه تحقیقات لغوی خود را درباره این واژه،

چنین بیان می کند:

کلمه حجاب هم به معنی پوشیدن است و هم به معنی پرده و حاجب، بیشتر استعمالش به معنی پرده است. این کلمه از آن جهت مفهوم پوشش می دهد که پرده وسیله پوشش است و شاید بتوان گفت که به حسب اصل لغت هر پوشش حجاب نیست؛ آن پوشش حجاب نامیده می شود که از طریق پشت پرده واقع شدن صورت گیرد.

این واژه در قرآن و حدیث نیز با عنایت به همین معنای لغوی به کار رفته و معنای خاصی پیدا نکرده است. ۷. شهید مطهری می فرماید:

در قرآن کریم در داستان سلیمان غروب خورشید را این طور توصیف می کند: «حتی توارت بالحجاب» یعنی تا آن وقتی که خورشید در پشت پرده مخفی شد. تعبیر حجاب با همین معنا در آیه ۵۱ سوره شوری و نیز در آیه ۵۳ سوره احزاب به کار برده شده است... در دستوری که امیر المومنین (علیه السلام) به مالک اشتر نوشته است می فرماید: «فلا تطولن احتجابک عن رعیتک» یعنی در میان مردم باش کمتر خود را در اندرون خانه از مردم پنهان کن. حاجب و دربان تو را از مردم جدا نکند بلکه خودت را در معرض ملاقات و تماس مردم قرار ده.

مفهوم اصطلاحی حجاب

حجاب در علوم چون عرفان و طب و شاید دیگر علوم، اصطلاح خاصی دارد اما در مسئله مورد بحث این نوشتار که مسئله ای فقهی است دارای معنای خاصی نیست. این واژه در فقه در معنای لغوی خود که همان پرده حائل میان دو چیز باشد به کار رفته و معنای جدیدی برای آن ایجاد نشده بود. در

دوران متأخر این واژه معنای اصطلاحی خاصی پیدا کرده و به پوشش خاص زنان اطلاق شده است.

شهید مطهری در این باره می فرماید:

استعمال کلمه حجاب در مورد پوشش زن اصطلاح نسبتاً جدیدی است. در قدیم و مخصوصاً در

اصطلاح فقها کلمه ستر که به معنی پوشش است به کار می رفته است. فقها چه در کتاب الصلوة ۱۰ و

چه در کتاب النکاح ۱۱ که متعرض این مطلب شده اند کلمه ستر را به کار برده اند نه کلمه حجاب را.

بهتر این بود که این کلمه عوض نمی شد و ما همیشه همان کلمه پوشش را به کار می بردیم، زیرا

چنان که گفتیم معنی شایع لغت حجاب، پرده است و اگر در مورد پوشش به کار برده می شود به

اعتبار پشت پرده واقع شدن زن است و همین امر موجب شده که عده زیادی گمان کنند که اسلام

خواسته است زن همیشه پشت پرده و در خانه محبوس باشد و بیرون نرود. پوشش زن در اسلام این

است که زن در معاشرت خود با مردان بدن خود را پوشاند و به جلوه گری و خود نمایی نپردازد.

آیات مربوطه همین معنی را ذکر می کند و فتوای فقها هم مؤید همین مطلب است... در آیات

مربوطه، لغت حجاب به کار نرفته است. آیاتی که در این باره هست چه در سوره مبارکه نور و چه در

سوره مبارکه احزاب حدود پوشش و تماس های زن و مرد را ذکر کرده است بدون آن که کلمه

حجاب را به کار برده باشد. آیه ای که در آن کلمه حجاب به کار رفته است مربوط است به زنان

پیغمبر اسلام. ۱۲

معنای اصطلاحی جدید این واژه، عبارت است از پوششی که زن در برابر نامحرمان باید استفاده کند و

از جلوه گری و خود نمایی پرهیزد. در این نوشتار نیز همین معنای اصطلاحی مورد نظر است، نه پرده

نشینی زنان. تردیدی نیست که حجاب در این اندازه یکی از احکام مشترک ادیان ابراهیمی ۱۳ و از احکام ضروری اسلام بوده و همه طوایف اسلامی بر آن اتفاق نظر دارند.

حجاب در ایران و روم باستان

در کتاب تاریخ تمدن می خوانیم:

پس از داریوش مقام زن خصوصاً در طبقه ثروتمندان تنزل پیدا کرد. زنان فقیر چون برای کار کردن ناچار از آمد و شد در میان مردم بودند آزادی خود را حفظ کردند، ولی در مورد زنان دیگر گوشه نشینی زمان حیض که بر ایشان واجب بود رفته رفته امتداد پیدا کرد و سراسر زندگی اجتماعی شان را فرا گرفت.... زنان طبقات بالای اجتماع جرأت آن را نداشتند که جز در تخت روان روپوش دار از خانه بیرون بیایند و هرگز به آنان اجازه داده نمی شد که آشکارا با مردان آمیزش کنند. زنان شوهر دار حق نداشتند هیچ مردی را و لو پدر یا برادرشان باشد بینند در نقشهایی که از ایران باستان بر جای مانده هیچ صورت زن دیده نمی شود و نامی از ایشان به نظر نمی رسد. ۱۴

شهید مطهری از سخنان جواهر لعل نهرو چنین استنباط می کند که او معتقد است که «رومیان نیز (شاید تحت تأثیر قوم یهود) حجاب داشته اند و رسم حرم سراداری نیز از روم و ایران به دربار خلفای

اسلامی راه یافت.» ۱۵

پوشش زنان عرب قبل از اسلام

شواهد متعددی از قرآن حاکی از این نکته است که در جامعه عرب قبل از اسلام زنان برای حضور در اجتماع از پوشش مناسب و مطلوبی برخوردار نبودند. به همین دلیل همسران پیامبر - صلوات الله و سلامه علیه و آله - از متابعت آن الگو منع می شوند:

يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ إِنِ اتَّبَعْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا * وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ ذَايَ هَمْسِرَانِ پيامبر شما مانند هيچ يك از زنان [ديگر] نيسيد اگر سر پروا داريد پس به ناز سخن مگويد تا آن كه در دلش بيماري است طمع ورزد و گفتاري شايسته گويد. و در خانه هايتان قرار گيريد و مانند روزگار جاهليت قديم زينت هاي خود را آشكار مكنيد. ۱۶

دستورهای اصلاحی اسلام نسبت به پوشش زنان نیز حاکی از برخی نقص ها و کاستی ها در پوشش زنان آن دوره و فاصله آن با پوشش مورد سفارش اسلام است:

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذَلِكُمْ أَذْنَىٰ أَنْ يَعْرِفْنَ فَلَا يُؤْذِينَ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ۱۷ ای پیامبر به زنان و دخترانت و به زنان مؤمنان بگو پوشش های خود را بر خود فروتر گیرند این برای آن که شناخته شوند و مورد آزار قرار نگیرند [به احتیاط] نزدیک تر است و خدا آمرزنده مهربان است. ۱۸ همین نکته، از آیات سوره نور نیز که درباره آن ها بحث خواهد شد، فهمیده می شود. شأن نزول آیه ۳۰ سوره نور اشاره ای به کیفیت پوشش قبل از دستور حجاب دارد. در این شأن نزول آمده است «كان النساء يتقنعن خلف آذانهن؛ زنان دنباله مقنعه خود را به پشت

گوش های خود می انداختند» بنا بر این، گلو و بنا گوش آن ها هویدا بود. تاریخ پژوهان نیز این نکته

را که زنان جزیره العرب از حجاب مناسبی برخوردار نبودند، تأیید می کنند. ۱۹

اکنون سخن در این است که این وضعیت به دنبال وضع قانون اسلامی مبنی بر ضرورت حجاب بر هم خورد.

حجاب در قرآن

مسئله حجاب در دو سوره از سوره های قرآن مطرح شده است. ابتدا این نکته به طور اجمال در سوره

احزاب آیه ۵۹ مطرح شده ۲۰، و سپس با تفصیل بیشتر در سوره نور آمده است:

وَقُلْ لِّلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ

بِخُمْرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ

بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ

أُولَى الْأَرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا

يَخْفَيْنَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ؛ و به زنان با ایمان بگو دیدگان

خود را [از هر نامحرمی] فرو بندند و پاکدامنی ورزند و زیورهای خود را آشکار نگردانند مگر آن چه

طبعاً از آن پیداست، و باید روسری خود را بر گردن خویش [فرو] اندازند و زیورهایشان را جز برای

شوهرانشان یا پدرانشان یا پدران شوهرانشان یا پسرانشان یا پسران شوهرانشان یا برادرانشان یا پسران

برادرانشان یا پسران خواهرانشان یا زنان [همکیش] خود یا کنیزانشان یا خدمت کاران مرد که [از زن

[بی نیازند یا کودکانی که بر عورت های زنان وقوف حاصل نکرده اند آشکار نکنند و پاهای خود را [به گونه ای به زمین] نکوبند تا آنچه از زینت شان نهفته می دارند معلوم گردد. ای مؤمنان! همگی [از مرد و زن] به درگاه خدا توبه کنید امید که رستگار شوید. وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ اللَّاتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ و بر زنان از کار افتاده ای که [دیگر] امید زناشویی ندارند گناهی نیست که پوشش خود را کنار نهند [به شرطی که] زینتی را آشکار نکنند، و عفت ورزیدن برای آن ها بهتر است و خدا شنوای داناست. در شان نزول آیه ۳۰ سوره نور « قل للمؤمنين يغضوا من ابصارهم ويحفظوا فروجهم...» جناب کلینی به سند خویش از سعد اسکاف نقل می کند که امام باقر (علیه السلام) فرمود:

جوانی از جماعت انصار در شهر مدینه با زنی روبه رو شد. در آن زمان زنان پوشش سر خود را پشت گوش های خود می انداختند [در نتیجه، بنا گوش و گردن ایشان هویدا بود]. [وقتی زن از کنار وی گذشت جوان سر را به عقب برگرداند و هم چنان که راه می رفت وی را نظاره می کرد و وارد کوچه ای شد و در حالی که به پشت سر خود نگاه می کرد به راه خود ادامه داد که صورتش به استخوان یا تکه شیشه ای که از دیوار بیرون زده بود برخورد کرد و شکست. وقتی آن زن از نظرش محو شد نگاه کرد و دید که بدن و لباسش خونین شد. [به خود آمد] و گفت: به خدا سوگند خدمت رسول خدا می رسم و او را از این مسئله خبر دار می کنم. پس خدمت رسول خدا شرفیاب شد. پیامبر از حال وی جويا شد و او جریان را به اطلاع آن جناب رساند. پس جبرئیل نازل شد و این آیه را آورد: قل للمؤمنين يغضوا من ابصارهم ويحفظوا فروجهم ذلك از کی لهم إن الله خبير بما يصنعون. ۲۱

سیوطی نیز این شأن نزول را به نقل از ابن مردویه از امام علی (علیه السلام) نقل کرده است. ۲۲ از این شأن نزول می توان استنباط کرد که اولین آیاتی که در تشریح حجاب و بیان محدوده نظر نازل شده، همین آیات سوره نور است.

گزارش های تاریخی حاکی از آن است که مسلمانان بعد از نزول این آیات، رویه متفاوتی را پیش گرفتند و با شنیدن این آیات به ضرورت ایجاد تغییرات و دگرگونی هایی در چگونگی پوشش زنان پی بردند و به همین دلیل بعد از نزول این آیات، زنان با پوشش های متفاوتی در اجتماع حاضر می شدند. مثلاً طبری (۲۴۴-۳۱۰ ق) در تفسیر خود آورده است:

عن عائشه زوج النبی (صلی الله علیه و آله) أنها قالت یرحم الله النساء المهاجرات الاول لما انزل الله «ولیضربنّ بخرهنّ...» شققن اکثف مروطن فاختمرن به؛ رحمت خدا بر زنان مهاجر پیشگام باد که هنگامی که خداوند فرمان حجاب را نازل فرمود، ضخیم ترین پوشش های پشمین خود را برش داده و با آن سر و گردن خود را پوشاندند.

سیوطی (۸۴۹-۹۱۱ ق) نیز به سند خود از ام سلمه نقل می کند که بعد از نزول آیه «یدنین علیهن من جلابیهن» زنان انصار از منازلشان با پوشش های مشکی خارج می شدند به گونه ای که به نظر می رسید بر سر ایشان کلاخی نشسته است. ۲۴ به گفته سیوطی این گزارش ذیل آیه «ولیضربن بخرهن» از سوره نور نیز در جوامع روایی متعددی نقل شده است. ۲۵ در کلام دیگری آمده است که نزد عایشه از برتری زنان قریش سخن به میان آمد. او گفت زنان قریش صاحبان فضیلت اند اما به خدا قسم من در پای بندی به کتاب خدا و ایمان به قرآن کسی را برتر از زنان انصار ندیدم. وقتی آیه «ولیضربنّ

بخمرهنّ علی جیوبهنّ» نازل شد و مردان این آیه را در خانه ها بر زنان خود خواندند، بعد از آن هر یک از آن زنان با لباس خود، سر و کناره های صورتش را می پوشاند. آنان وقتی صبح پشت سر رسول خدا به نماز ایستادند سر و گردن خود را پوشانده بودند به گونه ای که خیال می کردی بر سر آن ها کلاغ نشسته است. ۲۶.

از آنچه گذشت معلوم می شود که برداشت مردم از این آیات، ضرورت تجدید نظر در چگونگی حضور زنان در اجتماع و بین نامحرمان بود.

فقها و مفسران نیز مفاد این آیات را وجوب پوشش خاص برای زنان در برابر مردان نامحرم دانسته اند. ۲۷ در محدوده دلالت آیات، ۳۲-۳۳ و ۵۳ سوره احزاب نیز بین مفسران اختلاف است.

تاریخ نزول سوره احزاب و نور

به اتفاق دانشمندان علوم قرآن سوره های نور و احزاب از سوره های مدنی قرآن هستند. بر اساس نقل بسیاری از دانشمندان علوم قرآن سوره احزاب که متعرض حوادث سال پنجم هجری است چهارمین یا پنجمین سوره ای است که در مدینه بر پیامبر اکرم - صلوات الله و سلامه علیه - نازل شد و سوره نور نیز بعد از سوره نصر که بعد از صلح حدیبیه [سال ششم هجری] و قبل از فتح مکه [ماه رمضان سال هشتم] در مدینه بر پیامبر نازل شده است. ۲۹.

محققان تاریخ اسلامی نیز معتقدند که سوره نور به طور تقریبی در سال هشتم هجری آغاز شد، زیرا این سوره بعد از سوره نصر که در سال هشتم نازل شد و در تاریخ نقل شده که پیامبر بعد از این سوره

دو سال در قید حیات بود و سوره نور بعد از سوره احزاب که نزول آن از آغاز سال پنجم شروع شد، نازل شده است. به روایت ابن عباس چندین سوره بین زمان نزول سوره نور و احزاب فاصله شده است. ۳۰.

شواهد روایی

شواهد روایی متعددی نیز گویای این نکته اند که حجاب در زمان رسول خدا واجب شد و آن جناب با کسانی که خود را با وضعیت جدید وفق نداده بودند و هنوز از پوشش مرسوم گذشته استفاده می کردند برخورد می کرد و تذکر می داد.

در روایاتی از سوی رسول خدا (صلی الله علیه وآله) محدوده حجاب بیان شده است. به عنوان نمونه در روایتی آمده است که نمایان ساختن تمام بدن برای زوج رواست و سر و گردن را می توان در برابر پسر و برادر آشکار کرد، اما در برابر نامحرم باید از چهار پوشش استفاده کرد: پیراهن (درع)، روسری (خمار)، پوششی وسیع تر از روسری که بر روی سینه می افتد ۳۱ (جلباب) و چادر (ازار) ۳۲.

شیخ صدوق به سند خود از امام صادق (علیه السلام) و آن حضرت از پدران خود از رسول خدا (صلی الله علیه وآله) نقل می کنند که آن حضرت فرمود:

روا نیست زنی که به دوران عادت ماهانه بلوغ رسیده موی جلوی سر و گیسوان خود را آشکار کند. ۳۳.

در روایت دیگری آمده است که برای پیامبر (صلی الله علیه و آله) چند قواره پارچه آوردند. پیامبر قواره ای را به یکی از یاران خود داد و به او فرمود که این را دو قسمت کن: قسمتی را برای خود جامه کن و قسمت دیگر آن را به همسرت بده تا برای خود روسری کند. بعد به وی فرمود: به همسرت بگو برای این پارچه آستری فراهم کند تا بدن وی از زیر آن نمایان نباشد. ۳۴

هم چنین در روایتی آمده است که پیامبر (صلی الله علیه و آله) با جابر بن عبدالله انصاری به خانه فاطمه ((علیها السلام)) رفتند. پیامبر اجازه ورود خواست و فرمود من و کسی که همراه من است وارد شویم. فاطمه فرمود: روسری بر سر ندارم پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: قسمت اضافه روپوش خود را بر سر خود بگیر و بعد پیامبر (صلی الله علیه و آله) و جابر بر حضرت زهرا وارد شدند. ۳۵

برخی روایات نشان می دهد زنانی که خود را با وضع جدید تطبیق نداده بودند مورد اعتراض قرار می گرفتند. عایشه می گوید: دختر عبدالله بن طفیل که برادر مادری من بود در حالی که زینت کرده بود به خانه ام آمد. در همان هنگام پیامبر (صلی الله علیه و آله) نیز وارد شد و هنگامی که او را دید از او روی برگرداند. عایشه گفت یا رسول الله این دختر، بردار زاده من و خردسال است! پس پیامبر فرمود: هنگامی که زن به دوران عادت ماهانه رسید بر او جایز نیست که جز روی خود موضع دیگری را نمایان کند. ۳۶

در گزارش دیگری نیز عایشه می گوید که اسماء دختر ابی بکر در حالی که پوششی نازک بر تن داشت بر پیامبر (صلی الله علیه و آله) وارد شد. پیامبر (صلی الله علیه و آله) از وی روی گرداند و به وی

فرمود: ای اسماء! وقتی زن به سنی رسید که عادت ماهانه برای او اتفاق می افتد جایز نیست که جز

صورت و دست وی تا قدری بالای مچ در معرض دید دیگران قرار گیرد. ۳۷

قبل از غزوه طائف دو نفر که عموم مردم «غیر اولی الاربه» مردی که از زن بی نیاز است.» به حساب

می آوردند جمال و وضع ظاهری زنی از اهالی طائف را تعریف می کردند که چنین و چنان است.

پیامبر (صلی الله علیه و آله) سخن ایشان را شنید و درباره این دو نفر فرمود: می بینم که شما دو نفر به

زنان تمایل دارید (غیر اولی الاربه نمی باشید) آن گاه دستور داد آن دو را به محلی به نام «عرایا» تبعید

کردند. ۳۸ این قضیه حاکی از آن است که قبل از فتح طائف که در شوال سال هشتم هجری اتفاق

افتاد ۳۹ مسئله حجاب و رعایت حریم زنان مطرح بوده است.

این روایات اگر چه از نظر سند و دلالت نیازمند بررسی است، اما روی هم رفته حاکی از این موضوع

است که حجاب قبل از آن که بین مسلمانان و ایرانیان یا رومیان ارتباطی برقرار شود، تشریح شده و

پشتوانه ای دینی داشته است و چنین نبود که پس از تعامل با دیگر ملل، بین مسلمانان پیدا شده باشد.